

Když pak přijde hodina ponížení, zmaru, budu pamatovat na toto slovo: Jesus autem tacebat.“ A budu v mlčení střežit a „uchovávat všechnu svoji sílu v Pánu“, onu sílu, která pramení z ticha.

Bl. Alžběta od Nejsv. Trojice, OCD

Vložil do mého srdce žízeň po nekonečnu a obrovskou potřebu milovat, kterou jen on může nasytit: proto jdu k němu jako dítě k matce, aby mě naplnil sebou, aby se mne zmocnil, uchopil mne a nesl ve svém náručí. Zdá se mi, že je třeba být takto prostí před dobrým Bohem!

Bl. Alžběta od Nejsv. Trojice, OCD

„Pozorně naslouchej jeho hlasu a pamatuje, že když se on usídí v duši, je to proto, aby v ní žil „sám a oddělen“. Rozumíš mi, v jakém smyslu to říkám: nemluvím o řeholním životě, jenž je velkým oddělením od světa, ale o onom odstupu, oné ryzosti, která jako závoj přikrývá vše, co není Bůh a dovoluje nám ustavičně k němu lnout skrze víru“. Ať tě Otec přikryje svým stínem a ten stín ať je jako oblak, který tě zahalí a oddělí od všeho; ať Slovo do tebe vtiskne svou krásu, aby na sebe hledělo ve tvé duši jako na sebe sama; ať Duch svatý, který je láska, učiní z tvého srdce malý krb, který dává radost třem božským osobám žářem svého plamene. Ale nikdy nezapomeň, že láska, aby byla opravdová, musí být obětovaná: „miloval mne a vydal se za mne“ – hle, jaký je konec lásky.

Bl. Alžběta od Nejsv. Trojice, OCD

Dcero moje, přicházím tě „doobléci do Ježíše Krista“, abys „v něm kráčela“ po královské cestě, světlé stezce; abys byla „vestavěna v něj“, tvůj útulek, tvou pevnost, abys byla „upevněna ve své víře“, v oné víře v nezměrnou lásku, jež se z velkého zápalu vrhá do hlubin tvé duše. Dcero moje, ta všemohoucí láska v tobě vykoná velké věci, věř mému slvou, je to slovo matky, která překypuje radostí, když vidí, s jak zvláštní něhou jsi milována. Ach, přebývej ve své hlubině: hle, On přichází se všemi svými dary, propast jeho lásky ho obklopuje jako šat. Je to ženich! Ticho!... Ticho!... Ticho!...

Bl. Alžběta od Nejsv. Trojice, OCD